ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αὐθεντικὴ βιογραφία τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκηπίσσης Ἀσπασίας, χήρας τοῦ ἀλησμονήτου βασιλέως Ἀλεξάνδρου)

Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

ΛΒ'.

Ὁ πρεσβευτὴς ἐξεπλάγη, ἀλλὰ δὲν ἔδειξε τὴν ἔκπληξί του.

—Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε, Μεγαλειότατε, εἶπε.

—Ὡραῖα! Καὶ πότε θὰ κάνουμε τὴν ἐπίσκεψι αὐτή;

—Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἡμέρες, Μεγαλειότατε.

—Θὰ προτιμοῦσα αὔριο.

—Ἔστω αὔριο.

—Αὔριο τὸ πρωΐ.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

Τὴν ἑπομένη ὅμως τὸ πρωΐ ὁ Ἀλέξανδρος, ἀνυπόμονος ὅπως ἦταν, δὲν περίμενε τὸν πρεσβευτὴ γιὰ νὰ κάμουν μαζὶ τὴν ἐπίσκεψι πρὸς ἐκλογὴν καὶ ἀγορὰν αὐτοκινήτου. Ἔχοντας τὴν διεύθυνσι τοῦ καλυτέρου ἐργοστασίου αὐτοκινήτων, τράβηξε καὶ πῆγε μόνος του σ' αὐτό. Κι' ὅταν ἀργότερα ἔφτασε ἐκεῖ κι' ὁ πρεσβευτὴς ἀσθμαίνων, βρῆκε τὸ βασιλέα ἀπησχολημένο στὸ νὰ δοκιμάζῃ διάφορα αὐτοκίνητα.

Τὸ θέαμα ἦταν πράγματι ἐκπληκτικό.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε βγάλει τὸ σακκάκι του καὶ ἐξήταζε τὰ διάφορα αὐτοκίνητα, ποὺ τοῦ ὑπεδείκνυαν ἀφελέστατα, σὰν νὰ ἦταν ὁ ἔσχατος τῶν θνητῶν!...

* * *

Ὁ καιρὸς περνοῦσε στὸ μεταξύ.

Πλησίαζε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως καὶ τῆς συζύγου του στὰς Ἀθήνας.

Ἡ σκέψις τοῦ γυρισμοῦ, ἔκανε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ μελαγχολῇ.

—Πόσο λίγο κρατάει ἡ εὐτυχία! ἔλεγε συχνά.

Ἡ Ἀσπασία προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ, μὲ κάθε τρόπο.

—Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρεῖσαι, τοῦ ἔλεγε. Μήπως πρόκειται νὰ μᾶς χωρίσουν; Θὰ εἴμαστε μαζὶ καὶ στὴν Ἀθήνα. Κι' ὅταν εἴμαστε ἑνωμένοι, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς βλάψῃ. Ἔχουμε ἐχθρούς, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ φίλους. Ἀγάπα με ὅσο σ' ἀγαπῶ κι' αὐτὸ φτάνει, γιὰ νὰ εἴμαστε γιὰ πάντα εὐτυχισμένοι.

—Νομίζες πὼς ὀὲν σ' ἀγαπῶ ὅσο πρέπει, Μπίκα μου;

—Ἀντιθέτως, νομίζω πὼς μ' ἀγαπᾶς περισσότερο κι' ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Κι' ἀπορῶ συνεπῶς, γιατὶ λιποψυχεῖς. Μήπως δὲν εἴμαστε πειὰ σύζυγοι; Τί σὲ φοβίζει λοιπόν;

Ἐπὶ τέλους. ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους γιὰ τὴν Ἀθήνα ἔφτασε. Μὲ λύπη ἀποχαιρέτησαν τὸ Παρίσι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Ἀσπασία.

Ἡ συγκίνησις μάλιστα τῆς συζύγου τοῦ βασιλέως ἦταν χαρακτηριστική. Ὅταν τὸ τραῖνο ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα, ἡ Ἀσπασία ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ, ὅπως εἶχε κάνει ἄλλοτε, ὅταν μικροῦλα ἀκόμα, ἔφευγε μὲ τὴν ἀδελφή της καὶ τὴ μητέρα της γιὰ τὴν Ἑλλάδα, κι' ἄρχισε νὰ κουνάῃ τὸ μαντῆλι της.

Τὰ μάτια της εἶχαν βουρκώσει.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν εἶδε ἔτσι βαθειὰ συγκινημένη καὶ χαμογέλασε.

—Ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, γιατὶ στενοχωρεῖσαι χωρὶς λόγο; Θὰ τὸ ξαναθροῦμε τὸ ἀγαπημένο σου Παρίσι, σὲ ἡμέρες πιὸ εὐτυχισμένες μάλιστα...

Ἡ Ἀσπασία δὲν ἀπάντησε.

"Ἕνα περίεργο θλιβερὸ προαίσθημα ἐβάρυνε τὴν καρδιά της. Καὶ τὸ προαίσθημά της αὐτὸ βγῆκε ἀληθινὸ ἐν μέρει.

Τὸ ξαναεῖδε ἀργότερα τὸ Παρίσι ἡ λατρευτὴ σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ξαναεπισκέφθηκε, κατ' ἐπανάληψιν μάλιστα, Ἀλλὰ ὄχι μαζὶ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο. Ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πεθάνει στὸ μεταξύ. Ὁ θεὸς τὸν εἶχε καλέσει κοντά του, νέον ἀκόμα, πάνω στὴν ἄνθησι τῆς ἡλικίας του, πάνω στὶς πρῶτες χαρὲς τῆς ἐρωτικῆς εὐτυχίας του.

Τὸ πλοῖο ποὺ ἐπέβαινε τὸ βασιλικὸ ζεῦγος, ἔπιασε στὴν Κέρκυρα κι' ἀπὸ κεῖ τράβηξε γιὰ τὸν Πόρο.

Ἦταν Ἰούνιος μῆνας.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελε νὰ χαρῇ τὶς ἐμορφιὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ αὐτοῦ νησιοῦ, ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀπολαύσεις τοῦ Παρισιοῦ. Ἔμεινε λοιπὸν στὸν Πόρο, μὲ τὴν Ἀσπασία, περισσότερο ἀπὸ μιὰ βδομάδα. Μιὰ βδομάδα ξεγνοιασιᾶς, περιπάτων, λεμβοδρομιῶν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν περίφημος κολυμβητής. Ἡ Ἀσπασία ἐπίσης. Κάθε πρωΐ λοιπὸν κατέβαιναν στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ κολυμποῦσαν. Ὧρες ὁλόκληρες μέναν στὴ θάλασσα. Κι' οἱ κάτοικοι τοῦ Πόρου ἐθσύμαζαν τὸ νεαρὸ βασιλέα, βλέποντάς τον νὰ κολυμπάῃ σὰν δελφίνι.

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος διέκρινε μακρυὰ στὴ θάλασσα, τὴν ὥρα ποὺ κολυμποῦσε, καμμιὰ ψαρόβαρκα, τραβοῦσε γοργὰ πρὸς αὐτή, ἀνέβαινε ἐπάνω καὶ βουτοῦσε ἀπ' τὸ ὕψος τῆς πρύμνης της στὴ θάλασσα.

Οἱ ψαράδες στὴν ἀρχὴ δὲν ἐγνώριζαν τὸν μανιώδη κι' ἐπιδέξιο αὐτὸν κολυμβητή. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ μάθουν ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος—δελφίνι, καὶ τὸ θεωροῦσαν πλέον ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ δεχτοῦν τὸ βασιλέα στὴ βάρκα τους. Θεωροῦσαν ὡς γοῦρι τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ κι' ἀνοιγόμενοι στὸ πέλαγος, φρόντιζαν νὰ βολτάρουν ἀπὸ τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο λουζότανε τὸ βασιλικὸ ζεῦγος.

Καὶ κατὰ συμπτωσιν ἀρκετὰ περίεργη, ὁσάκις ὁ βασιλεὺς ἀνέβαινε σὲ κανένα ψαράδικο καΐκι, οἱ ψαράδες ἔπιαναν τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἄφθονα ψάρια.

Συχνὰ πάλιν ὁ Ἀλέξανδρος, διήνυε ἀρκετὴ ἀπόστασι μέσα στὴ θάλασσα, κρατῶντας στοὺς στιβαροὺς ὤμους του τὴν ἀγαπημένη του σύζυγο!...

Ἔτσι πέρασε καὶ ἡ ἑβδομὰς αὐτὴ τοῦ παραθερισμοῦ στὸν Πόρο, σὰν ὄνειρο καὶ οἱ βασιλεῖς γύρισαν στὴν Ἀθήνα.

* * *

Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ πλέον, μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ συνέβη στὸ βασιλέα τὸ μοιραῖο του δυστύχημα, θὰ ἀφηγηθῶμεν τὰ μεσολαβήσαντα γεγονότα ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ. Πρόκειται περὶ γεγονότων πολὺ γνωστῶν καὶ κατ' ἐπανάληψιν γραφέντων εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας.

Μετὰ τὴν ἄφιξί τους στὰς Ἀθήνας, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου κατατάχθηκε στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ καὶ προσέφερε ὄχι μικρὲς ὑπηρεσίες σ' αὐτόν, μεταβᾶσα μάλιστα πρὸς τοῦτο καὶ στὴ Σμύρνη.

Στὴ Σμύρνη ὅμως ἡ Ἀσπασία ἀρρώστησε. Κι' ὁ Ἀλέξανδρος ἐπῆγεν ἐκεῖ, ἐπιβαίνων ἑνὸς τῶν θωρηκτῶν μας, γιὰ νὰ τὴν παραλάβῃ καὶ νὰ μεταβοῦν μαζὶ στὴ Δυτικὴ Θράκη.

Καὶ φθάνουμε πλέον στὴν ἐποχή, ποὺ συνέβη στὸν ἀτυχῆ βασιλέα τὸ μοιραῖο κι' ὀλέθριο δυστύχημα, τὸ ὁποῖο τοῦ στοίχισε τὴ ζωή.

Ὁ Ἀλέξανδρος κι' ἡ Ἀσπασία ἔμεναν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὸ Τατόϊ. Ἔκαναν μακρυνοὺς περιπάτους στὰ γύρω δάση, αὐτοκινητοδρομοῦσαν καὶ περνοῦσαν γενικῶς τὶς ἡμέρες τους ἀμέριμνα κι' εὐχάριστα.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος

(Ἀκολουθεῖ)